

Publicerad 2013-11-14 13:57 av Nachtaktiv

Stark scen på Göteborgs central

Efter Metaltown satt jag vid parkeringen på Göteborgs centralstation och väntade på att min käre far skulle hämta mig. Jag hörde plötsligt ett gällt gråt, och vred på huvudet för att undersöka vad som pågick.

Scenen jag bevittnade var en invandrarfamilj som stod omkring en äldre man. Det var den äldre mannen som grät och kramade om vad jag antar är hans vuxna son. Den äldre mannen grät högljutt, och hans armar var som fastnaglade kring mannen han kramade om, som om han inte vågade släppa taget. De övriga stod intill dem och torkade titt som tätt bort sina egna tårar.

Kort därpå kom en annan man och höll en äldre kvinna i armen. De gick emot familjen, och den gamla kvinnan som stödde sig på en käpp brast ut i tårar så fort de andra kom emot henne och hälsade. Hon lade armarna om en kvinna i familjen, och de övriga samlades kring dem. De äldre paret som förmodligen nyligen anlänt rörde vid familjens armar och kramade dem om och om igen, som om de inte riktigt kunde begripa att de verkligen fick träffa familjen igen.

Jag antog helt enkelt att det var en familj som kommit till Sverige, och som äntligen fått hit sina gamla föräldrar eller något. Oavsett vilket så blev jag så gripen att jag fick torka bort en tår från min egen kind. När min far väl kom och hämtade mig så kände jag mig på något sätt orättvist lyckligt lottad, med tanke på vad vissa andra måste ha utstått.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nachtaktiv med Poeter.se id #45161 innehar upphovsrätten